

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXXI. De ardentibus desideriis, quibus perfectio, divinæque voluntatis impletio pervestigari debet; deque incitamentis & stimulis ad hoc impellentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XXXI.

*De ardentibus Desideriis, quibus
Perfectio, Divinaque Voluntatis im-
pletio pervestigari debet; deque Inci-
tamentis & Stimulis ad hoc impellen-
tibus.*

Istud verò tertium cælum est, paradi-
sus, & terminus desideriorum, ad
quem fideles Dei servi anhelant. Eorum i-
tinera sunt Mortificatio, Intentionis pu-
ritas, & cum voluntate divina Confor-
mitas; de quibus ad id locorum verba feci-
mus. Verum quia, ut quis ad locum desti-
natum perveniat, non sufficit in viam se
data, sed in ea progredi oportet; ideòque
necessarium est viaticum à quo susten-
terentur, pedes qui ferant, oculi ut ducant,
& lux quæ illuminet, (noctu enim,
auti cæcus male ambulabis) via de-
nique ipsa secunda, minimèque impedi-
tæ. In hac ob causam Generalia aliquot Mo-
nita proponam; quæ in progrediendo

¶

¶

nos adjuvent, viamque muniant, pericula
tollendo & offendicula, quæ iter facienti
solent occurrere.

Suscipiendum illud est ante omnia ge-
neroso ac forti animo, magnisque cum de-
sideriis, quæ, ex mente S. Augustini, *pedes*
sunt *animæ*, quibus ad DEVM pervenitur.
Quare danda erit opera, ut hæc desideria
semper viva sint & ardentia, conjuncta cum
eximia singularique progressus nostri &
beneplaciti divini æstimatione, supra res o-
mnes alias hujus mundi, supra quamcum-
que oblectationem propriam, supra omnem
honorem, supra vitam nostram, immo su-
pra mille vitas, si eas haberemus: cum vehe-
mente item animi inductione, verissimam-
que persuasione, aliud nihil perinde nobis
prodesse, quam ut, non contenti eo solo,
quod DEO placeamus, firmiter præterea
statuamus, ejus gratiã facere quidquid po-
terimus; istud ipsum cum profunda humi-
litate proprioque contemptu, atque unã in-
signi in DEVM fiduciã, & piã animi magni-
tudine,

a S. Aug. Enarrat. in Psal. 94. mihi pag. 434; & Tract. 16
in Ioan. pag. 162.

tudine, exsequi desiderando, adque eximiam sanctitatem pervenire contendendo. Non est enim abbreviata manus Domini^b: & qui minus præstat, non implet ille voluntatem DEI, quæ est sanctificatio nostra^c; immo ut sanctus sanctificetur adhuc^d, & justus non cesset augere justificationem suam. Ad hoc nos permovere poterunt, & excitare argumenta plura, quæ in prioribus Capitibus indicavimus. verum tamen quia tanti ea res momenti est, alios hoc loco stimulos rationesque efficacissimas colligemus, ad animam expediendam ab ignavia ac pusillanimitate sua, aut, ut rectius loquar, ab intolerabili ingratitude, putidâque cum Conditore suo agendi ratione: quâ scilicet acquiescit illa & sibi satisfacit, si notabiliter ipsum lethaliterque non offendat; cum nihil insuper prætermittere deberet, ad eadem quantum potest placendum, omnique officiorum genere ejusdem sibi benevolentiam ampliorem comparare.

Primo. Inspiciatur penitus, qualis & quantus in se sit DEVS, quam dignus, qui à

Q 7

mille

^b Is. 49, v. 1. ^c 1 Thessal. 4, v. 3. ^d Apoc. 22, v. 11.

mille mundis infinitè ametur & honoretur, propter stupendam suam & inenarrabilem bonitatem, sapientiam, omnipotentiam, ceterasque, quæ in ipso sine numero, sine termino, sine fine sunt, perfectiones. Tum enim vero omne illud, quod multum magnúmque in illius obsequio esse æstimavimus, cum bonitate Creatoris nostri, infinitoque, quem is meretur, honore comparatum, prorsus minimum, aut nihil potius esse, clarè apparebit.

Secundò. Diligenter itidem expendat anima contemptum, vituperium, paupertatem, necessitates, dolores, & necem acerbissimam, quam DEI Filius, amore nostri, utque ipsum redamaremus, & caelestem Patrem honoraremus, sustinuit: clarissimèque rursus intelliget, quidquid adhuc fecit aut passa est, illud universum, respectu ejus quod debet, puerile esse ludicrum. Et verò, si tam seriò Christus tantoque impendio curavit salutem nostram; quæ ista, quæso, insania est & fascinatio, vel punctum temporis in re usque eò nobis necessaria negligere, turpiterque perdere?

Ter-

Tertiò. Consideretur innocentia, puritas vitæ, & perfectio, quâ nos præditos esse decet, ex DEI præcepto; quo jubemur, nulli vitio culpæve in nobis locum permittere, omniumque virtutum absolutioni procurandæ studere, convenienter mandato isti maximo: *Diliges Dominum DEVM tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua, & ex tota virtute tua.* Consideretur hoc, inquam; & manifestè, nec sine rubore multo, quivis perspiciet, quàm procul ab hac perfectione absit, & quàm non præstet id, ad quod obligatur.

Quartò. Revocemus in memoriam divinorum beneficiorum multitudinem atque immensitatem, totque corporales ac spirituales gratias, & multò maximè tenerimum, quo illa DEVS contulit, amorem: libentesque denuò fatebimur, omnem nostram compensationem, & gratias, quas pro iis retulimus, nihil esse, quin & insigne nos dedecus admittere, dum contenti sumus, parùm adeò fecisse in gratiam illius, à quo talia ac tanta dona, tamque libenti animo data, accepimus.

Quin-

Quintò. Conjice oculos, quantum fieri potest, in illam inenarrabilis gloriæ infinitam excelsumque magnitudinem præmii, iis præparati, qui seipsum vincunt rectèque operantur; & cogita, remunerationem tantò majorem futuram, quantò opera fuerint perfectiora: nec obscure intelliges, quàm, in comparatione tantæ mercedis, modicè laboraveris; animabisque ipse te, ad majora & excellentiora virtutum opera frequentanda.

Sextò. Pondera hinc nobilitatem, præstantiam, & pulcritudinem illam, quam in se virtus complectitur; excellentiam item, venustatem, & dignitatem, quam per illam acquirit anima: inde verò dispice horrendam deformitatem & vilitatem peccati; nefariam quoque turpitudinem, ac infamiam eorum qui peccant: viribusque quamprimum omnibus contendes, etiam si labori huic immoriendum foret, ut magis magisque virtutibus augearis, & vitia, quantum potes, fugias atque devites.

Septi-
* Vide, quæso, Ducem peccatorum R. P. F. Ludovici Granatensis; Ducem sanè peritissimum & optimum.

Septimò. Compara sublimitatem & perfectionem vitæ Patrum antiquorum, & Ecclesiæ Sanctorum, eorúmque admirabiles virtutes, indefessum affligendi corporis, affectuúmque domandorum studium, preces prolixas, operaque verè heroica cum iis, quæ tu facis: & certò, scio, erubesces vitam & mores tuos imperfectos, illámque cogitationum actionúmque tuarum vilitatem & abjectionem maximam.

Octavò. Recordare multitudinem enormitatémque offensarum, adversus DEVM tam bonum admissarum: & deprehendes, omnibus te actionibus tuis nihil admodum noxarum eluere; infamiæque plenum opus esse, quòd non majore Creatorem tuum cultu observantiâque digneris, nec honorem, quem, quantum in te fuit, ipsi eripuisti, compensare studeas.

Nonò. Aperi oculos mentis tuæ, ut pervideas multitudinem periculorum & tentationum Mundi, Diaboli & Carnis; multitudinem quoque eorum, qui per eas perierunt: & da operam, si sapias, ut securum te facias, impensiusque in dies singulos nobiliori-

lioribus virtutum operibus animum firmes ac corrobore, quò iis resistere valeas, & ex periculoso isthoc certamine victor evadere.

Decimò. Memoriam reperamus, uti faciebat S. Hieronymus f, severum, justum, tremendum, & supremum DEI iudicium, rationem de actionibus nostris omnibus accuratissimam exacturi: ante cuius tribunal, solis malis bonisque operibus comitatos, sisti nos oportet, ut respondeamus de nostra pro peccatis satisfactione, deque infinita inhumanitate, quã ipsum illum Iudicem accepimus. Verum-tamen nisi insanimus, ab hoc temporis articulo incipiemus, quacumque ratione possumus, quod debemus exsolvere; & quidquid adhuc factum est, habita ratione pœnitentiæ expiationisque reliquæ, pro indignissimo dedecore ipsimet habebimus potius, quàm ut debitorum tantorum partem minimam nos exsolvisse credamus.

Vndecimò. Lustremus animo vitæ huius breviter & vanitatem, alterius verò æternitatem; certitudinem item mortis, & incertitudinem modi ac temporis, post quod neque meritis, neque pœnitentiæ locus ul-

f Epist. ad Florentium, To. 1. mihi pag. 16.

lus supererit: attonitique suam quisque no-
strum, vel momentum unum amittentis,
neque perfectius quotidie operari satagen-
tis, dementiam obstupescemus.

Duodecimo. Istud quoque pensitandum venit,
quod verbis Viri sanctissimi placet propo-
nere. *Qualitercumque, inquit ille, incipias bonam
vitam in quovis gradu, sine conamine & desiderio
ad maiorem ascendendi & altiore vitam, non po-
test esse sine fundameto presumptionis & superbia
hujusmodi quod incepisti; nec potest esse sine in-
clusionemagna tepiditatis & negligentia, ex quo
hac duo mala includuntur: nec potest esse sine ma-
gno periculo vivendi in multis vitiis spiritualibus &c.
Nec dubito, (ita pergit S. Vincentius Ferra-
riensis) quod si velis dictorum malorum esse liber
& immunis, quod quantumcumque altam vitam
inceperis, tu adhuc conaberis in altiori & perfe-
ctiori vita esse. S. BERNARDVS loquens de illis,
qui sunt fervidi in principio, & postea, credentes se
aliquid esse, tepescunt: O, inquit, si scires, quam
parvum est, quod habes, & hoc ipsum quam cito
perdes, si non servaverit qui dedit!*

Deci-

*g S. Vincentius in parvo, sed aureo Opere de vita spirituali,
& brevi methodo perveniendi ad perfectionem, cap. 13. h a-
pud Vincentium l.c. super Psalmum 90.*

Decimo-tertiò. Contemplemur abyssum
 justorum DEI judiciorum adversus ali-
 quos, qui multo tempore sanctissimè vixe-
 rant, quos deinde tamen, propter occulta,
 ad quæ ipsi non adverterant, peccata, idem
 DEVS labi, fœdèque interire permittit. Ne-
 que quisquam, siquidem iudicio & ratione
 utatur, ita ipse se oderit, tametsi apprimè
 religiosam sanctamque vitam profiteatur,
 quin omni studio adlaboraturus sit, ut am-
 pliùs se purificet, profundius humiliet, &
 diligentius quàm antehac umquam perfici-
 at: omnes affectus suos emundando, in-
 tentiones suas examinando, arctius se cum
 DEO jungendo, ac studiosè cavendo, ne
 quid umquam committat, propter quod à
 divina Majestate derelinqui abjicique me-
 reatur.

Decimo-quartò. Vivâ fide penetremus
 gravitatem æternitatemque suppliciorum,
 quæ apud Inferos peccatoribus parata sunt:
 omnesque hujus vitæ pœnitentiæ & asperi-
 tates, quantumcumque diuturnæ, faciles
 nobis esse videbuntur, ac tantùm non ju-
 cundæ, & optabiles; propterea quòd pen-
 eas

ANNO 1713

eas liberari possimus à doloribus sempiter-
 nis: maiorem quoque, in dies singulos, a-
 nimæ nostræ profectum procurare stude-
 bimus, quò à periculo jacturæ irreparabilis
 planèque incomparabilis tantò simus re-
 motiores. Et verò, si homini ad mortem
 damnato potestas concederetur, & tempus
 quidpiam faciendi, ad se à tormentis im-
 mineantibus eripiendum; putamúsne, et si
 nullam inde gloriam reportaturus esset, ali-
 quid uspiam fore, quod magnum huic tali,
 nimiúmque difficile videretur? Idcirco
 quidvis nos decet tentare, nec ubi impinga-
 mus, atque ut præsentissimum istud discrimen
 amoliamur: præsertim, quia eadem
 operâ plures altioresque gloriæ gradus pro-
 meremur.

Decimo-quintò. Illud quoque diù mul-
 tumque cogitandum est. Siquis sine gra-
 viore molestia, magnâque cum jucundita-
 te vivere exoptet; omnino necessarium es-
 se, ut ad insignem perfectionem aspiret, de-
 liberatòque & forti sit animo, ad DEI in o-
 mnibus voluntatem exsequendam. Qui-
 cumque id non facimus, numquam quieti,
 tumult-

tumultus in animo experimur perpetuos; & moriendo vivimus, dum mortificationem horremus, nostrasque commoditates imprudenter attendimus. At verò quisquis seriò perfectionem sectari decrevit; is & longè minùs pœnitentias, mortificationes, ac labores vitæ spiritualis sentit, & singularem præterea devotionem percipit, deliciasque cælestes. Dolenda enim vero res est, abjectissimique animi argumentum, tepidum esse & languidum: quandoquidem qui hujusmodi est, tam ab humanis quàm divinis solatiis desertus, multò quàm ferventes DEI servi, ampliùs fatigatur & laborat.

Istud denique diligentissimè animadvertendum est, DEVM (uti ex sacrâ Scripturâ colligitur¹) unicuique homini certum tempus, quo pati, tolerare, se vincere, & virtutis difficultatem probare debeat, præstituisse: atque si quis, cum magna contentione & perseverantia, usque ad tempus illud, à divina sapientia determinatum, vim sibi generosè inferat; tum verò eundem DEVM

¹ Vide Apparatum Francisci Labate To. 1. de tribulatione justorum, propo. 5.

DEVM, potentem suam & maximè liberalè
 manum admove, faciliàque reddere, quæ
 priùs difficili videbantur, viam perfectionis
 complanando, gratis animam cumulando,
 & velut in sinu suo & brachiis gestando.
 adè, ut maximos quis progressus faciat,
 nulliusque egeat, præterquam ut in se-ipso
 debellando constanter progrediatur, id-
 que fortassis ad breve adhuc tempus: cum
 vicissim fieri possit, ut, quia quis anni, aut
 etiam mēsis dimidii spatio, secum ipse stre-
 nuè pugnare, seque vincere neglexit, id-
 eo ad præfixum sibi terminum haudqua-
 quam pertingat, sanctus non evadat, ne-
 que (quod ceteroqui futurum erat) parvo
 labore, præcipuòque quodam cum gustu
 & voluptate, ad perfectionem contendat:
 fieri item, ut idem ille, eò quòd inconstans
 sit & langueat, interitum perniciemque suã
 meritò habeat metuere. Illa de talentis para-
 bola^k, justissimam reverà causam affert,
 cur partim magnoperè timeamus, partim
 plurimùm animemur. Nam qui talento ac-
 cepto nihil lucratus erat; cum Dominus
 vènit,

^k Matth. 25, v. 14.

vēnit, eo ipso privari meruit, & in tenebras exteriores ejici, propterea, quòd illo fructum nullum fecisset; ejusque talentum fidei alteri & diligenti servo datum est, qui de suo augendo sollicitus fuerat. id quod frequenter ita contingit, ut tepidorum desideria, quibus olim calebant, evanescant, ipsique deficient & pereant; atque ut Deus gratias, quas ipsis contulerat, in ferventiores transferat, quòd tantò feliciùs expeditiùsque iter ad cælum possint decurrere.

Rationes hæ omnes ponderosissimæ sunt & firmissimæ, si rectè exputentur & subducantur: istum certè in finem hic à me sunt adductæ; non verò ut obiter, & levi opera percurrantur. Quapropter unumquemque, qui huc-usque legendo pervēnit, obnixè rogo, easdem ut relegat, singulâsque primùm separatim, tum deinde universas simul, lentè secum attentèque perpendat. Nam earum singulæ diligenter cogitatæ, vi suâ ac pondere ignaviam torporemque nostrum haud dubiè impellent, alacresque nos facient: quantò igitur id commodiùs efficient, si junctim universæ adhibean-

beantur? Nescio equidem, quodnam demum frigus cordis, sedecim hisce vehementibus tonitruis possit resistere, quin à tam luculento igne flammam saltèm aliquam calorèmque concipiat, & inardescat.

CAPVT XXXII.

Exempla aliquot singularis, in divinâ voluntate implendâ, fervoris proponuntur.

POSTEAQUAM rationes istas & argumenta multiplicia studiosè congesi, quæ apta credebam, ad excitandam in animâ, Creatori nostro placendi, ejusque sanctissimæ voluntatis magno cum affectu & fervore adimplendæ, viva sanctaque desideria; hoc nunc Capite, quò illud ipsum animo penitiùs affigam & inseram, illustria aliquot DEO famulantium, eique præcipua quadam cara & sollicitudine, ex toto corde, ex tota anima, mente, & virtute sua, perfectissimè placere studentium, imirationi nostræ,

R

exem-